

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihiczišćežěni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Okuli.

Ef. 5, 1—9.

„Čžincžje po Bosy!“ naš šwjaty japoschtol Pawol w džěńšnishej epistoli napomina. A temu pschede wschěm šluscha, šo w lubosći křodžimy. Šmy džě Bože lube džěrczi. Kajtu lubosć je nam Wótz wopokasat! Šswojeho jenicžteho narodženeho Šsyna je wón ša našche hrěchi do šmjercze dat. My běchmy Boži hněw šakřuzili, a nam dosta šo šmilenje. Njednřbjalo tehodla napominanje, psched našchim tekstom stejaze, dobre město pola naš namafacž: „Budžcže jedny pschecžimo druhemu dobrocžimi, miłosćimi, a wodajcže šebi, jako tež wam Bóh w Škřystušu je wodawal?“ Boža dobrocžimosć čže dobrocžimych čžłowjekow š naš ščžinicž. Tajka dobrocžimosć dñrbjala pschede wschěm we šwójbje k płacžimosći pschincž. Abo šnješe šo to š lubosću, šy-li napšhecžo zšym dobrocžimy, domach pak pošmurjeny a njepšchistupny? Šak něotry je šo šwojeje njelubosće napšhecžimo šwojim najbližšchim pschiwulnym psche pošdže kat: hake hdyž woni wot njeho džěchu, abo pschi jich rowach!

Lubosć, kotruž Bóh wot naš žada, wabi tež do džěła ša druhich. Šladaj jeno na Škřystuša! Njeje tebi, kaž by wón se křiča dele čži pschiwolał: „Mi šy ty šluženja nacžinił se šwojimi hrěchami a šy mi prózu naložil se šwojimi šłosćemi?“ Tajka lubosć, kotraž na šebje njedžywa, ale šo do šlužby druhich štaja, dñrbimy tež my měcž. Šchtóž š tymi mozami, kotřez je Bóh jemu

špožcžil, ša druhich džěła, tón podawa šo tež kaž Škřystuš ša dar a wopor, Bohu k šłódkemu wonjenju. My dñrbjeli pschezo na to myšlicž, šo šu čžłowjekoj, š kotrymiž naš Bóh hromadu wodži, tež nadawł ša naš: niz jeno, šo mamy jich šłabosće a šmyłki w ščžerplimosći njescž, ale my dñrbimy jim tež po šwojim džělu k roščženju w dobrym a k wěcžnemu žiwjenju pomhacž. „Křodžcže w lubosći!“

Dale naš šwjaty Pawol na to pokasuje, šo mamy šwoje žiwjenje tak wjesč, „jako šo šwjatym šluscha.“ Šswjeczi šmy, pschisłuschamy-li Škřystuše, temu šwjatemu a prawemu, kotruž wo žanym hrěchu njemjedžishe, kotřehož pak je Bóh ša naš k hrěchej ščžinił, šo bychmy w nim byli ta prawdosć, kotraž psched Bohom płacži. Psches Škřystuša mozujemy šo Božeho kraleštwu; haj, psches njeho šmy hižom tudy na njebjeske šadženi a šłóžimy na šemi hižom mozy pschichodneho šwěta. — Šak mohle nam tehodla hišcže hrěchi šwěta šłóžicž? Pawol praji: wo hrěchach njecžistosće a njepóžcžimosće njednřbjala mješ křesćžijanami po prawym š žyła rěč byčž. Našche čžělo je džě postajene ša templ šwjateho Ducha — duž nješmemy jo š prošdnej šlužbu hrěcha wotšwjecžowacž. Wo našchu wutrobu je šo Šesuš se šwojim čžětpjenjom a wumřecžom bėdžil — kat šmeli něł hrěchej hišcže šastup do njeje dowolicž? Wobarnuj šwoju wutrobu se wishej šwěru, pschetož š teho žiwjenje wutřadža.

Japoschtol šłóžuje potom našchu kěžžibliwosć wóšebje na hrěchi jasnka. Wón k tym nješluscha, kotřiz mēnja, šo šłowa tak wazne nješbu. Ně, kóžde šłowo je šymješko,

pať k dobremu pať k škemu. Přiches njehorne řłowa je řuřoh hrěcha do tať někotreje njeřkařeneje wutrobny přichichol a namyřliwosć mnohich řo řajędojćzila. Šwıjaty řakub praři: „řasyl je mały řaw a wřchal řo wulfich wężow řhwali; wón nařkerjedři zyle ćzelo a rořpali nařche zyle řiwjenje, hdyř wón wot hele je řahorjenn.“ Wny dyrbimy jumu na řudnym dnju wotmolwicz řa kóřde njeruwřitne řłowo, kotreř řmy řęćzeli.

Řapřęęziwo lořkomyřlnym, řnicřomnym řęćřam napomina řawol tudny k dźakowanju. Teř nařche řłowa maju wo tym řwędęćicz, řo řo řłomjo dźakownosćze napřęęziwo řohu w nařchej wutrobje hori. Dyrbjeli řo my ř tymřamym ertom, ř kotrymř řohu řwoje řherľuřche a modlitwy řpewamy, jaťo řluřobnizy hrěcha a njećřiřtosćze wuřnawacz? Dha by nařcha řořa řluřřba řnicřomna byla.

Wjes hrěchami, kotreř wot řořeho řraleřtwa wuřankuja a řwjatym řo njeřľuřcheju, mjenuje japořchtoľ hiřęće wořebje ľakomřtvo. řrubuj řo, hacř tutemu hrěchej njeřľuřřich, a wachuj! Wny dawamy dže řo tať lořko do řwędęnych wężow řařchmatowacz, a pjenješy maju wořebje mőřny wľiw na ćřłowřku wutrobu. řutowacz a to řwoje hromadu dđerzecz wřchal řiřęęćřijan dyrbi; ale tať ćzęřko tola je, prawu mjęřu wobřęřbowacz, řo ř ľutowanja ľakomřtvo a nahrabnosć njenarawatej! Worań jeno přchi řhryřtuřu, dawaj řo přęęř njeho přęęřo řařo k radořci nad wędęnymy, njebjęřimi řubľami a k ľubosćzi bliřřcheho řbudřowacz: dha prawy pucz njeřmyľiřch. řořařuj mamonej na kóřde wařchnje, řo jeha řa řwojeho řnjeřa a přhiboha njerodřřich. Wjes řohom a mamonom dđerlicř njemőřęřch. řudawř ćzyřche to — a to bę jeha řonř. řako řwjęćzi, přęęř řhryřta řrej wufupjeni, dyrbimy řo zyle hrěcha wřdawacz.

Šwıjaty řawol mjenuje nař hiřęće dđerćzi řwędľa. řako tařkim řtej nam wocři řa węřnosć wotewřjenej. Wny njeřřebamy wjazy ř njewęřtosćzu w ćžęmnocęe řľudřicz, ale mamy poľnu jařnosć wo tym, řchtoř řoh wot nař řada. „řjedajće řo niřomu řawješć ř přořdnymy řęćřemi.“ Wny węmy: hrěch je hrěch a njeřpřęęřelřtvo přęęęziwo řohu — řwęd pať wobduřchnjuje řwoje hręřchne ćřinjenje: „řchtořa budže tať wuřkomyřlny a řtrachocřiwy? řajće nam řiwjenje wuřiwacz, tať doľho hacř je mamy, a řwojeho ćzela řřebacz, doniř je mľode!“ řo řu tať řęćze řwędta; ale jeno řařľepjenosć mőže tať řęćřęć; to řu přořdne řęćze. Wny wřchal węmy: teř řiřęęćřijan mőže ř wutrobu wjeřęly hycř; ale wjeřęle hrěcha řa njeho řane wjeřęle njeje. řawol wořpjet napomina: řjedajće řo řawješć; njebudřęće řich towarřchojo; njeięęće nićřo ćřinicz ř njeľořdnymy řkuckami ćřmy — duř njeięęće řtrach řnadny hycř. Ćřzemny-li na prawym pucz woařacz, dyrbimy na řwőj wobřhad řęřřbowacz. řubjenn wobřhad řkuckuje řař natyřkowaza řhorosć. řunje tať řtrachne pať je teř řubjene ćřitanřtvo. řdyř řo nařch řnuckowny ćřłowjeľ wřchędnje ř jedom njewęřy a hjeřbořęřtwa řivi, dha wón řchřoduje. řako dđerćzi řwędľa njedyrbimy ř ćžęmnosćzu řaneho towarřtwa hľadacz. Wotnyřnjenn řonř nařcheho řiwjenja je to dobre, prawe a węřne, řař je řo wono w řhryřtuřu wořřba řęřinilo. Přiches řębję řamnyh wřchal tönle řonř dořpicř njeřamőřęmy; ale řwjaty řuch ćže nam pomozny hycř — duř poddajmy řo jeno zyle jeha wodřenju. Dha budžemy řoři řęřęhwarjo přęęř řhryřtuřa: jaťo ľube dđerćzi, jaťo řwjęćzi, jaťo dđerćzi řwędľa!

F.

Okuli.

(řřalm 25, 15.)

řłoř (257): řojuj prawje, hdyř ta řnada —.

Mojej duřhi picř po řořy Ćže řo, hdy tam poćřahnu
Šwobodny po męřnej dřiřy ř njeřokoja — k poľoju?! —

řocři řbęham, řnježe, k tebi; řom řej duřcha pořada;
řurjatko wřmi řhude k řębi, řęřu, řęřchta řiwjenja! —

řladatej mi wocři řrudnej Ćřařto dořęć do ropota;
řjedaj duřhi wjařnyć řľudnej řřo, mőj řnježe, do hrěcha!

řtajuje njech řej řada tebję, řiř řy jejne hrodřřchęćo,
řo by wufřowata řębję ř tebi, hdyř řtrach řbęřa řo.

řa wutrobje ćřzu ćřu nořycř, řuby řęřu, wobřtajuje,
řowęřnje řař dđerćzo přořnyć: řnježe, řryj a wjedř ty mję!

řeho pucz řbořomneho řjedaj niřdy řmyľicř mi;
řowjedř jumu wjeřęleho řje dom k wędęnej radořci!

řnjeřa mľkeho je řnada řřęřchnitej mi řkicřena;
řuřcha wobňnadřena řada ř njemu dom řej do njeřja! —

U.

Hdže leři wina?

Řęćřach ř jenej řonu, kotrař bę něhdy řa řęřuřom řľędřila, ale něť řo wřcheho wřdala. řa prařchach řu, ćžeho dla wjazy řiřęęćřijanřa hycř noćže? řona wotmolwi, řo bibliji njewęři. řa moje prařęenje, ćžehodla bibliji njewęři, wona wotmolwi: „řofelř řym jeje řľubjenja přuhowata a je njewęřne namakala.“

„řotre řľubjenja?“

„řľubjenja wo přořtwach.“

„řotre řľubjenja wo přořtwach? řjeřtej w bibliji: řřchitřo řchtoř wy přořnyće, węćęe jeno, a wono řo wam řanje?“

„řaj, tať to něřať řęřařche. řněť — ja řym poľneje dowęřy, řo tořamo dořtanu, řym-li něřchto přořnyća, ale ja njeřřym wuřľyřhana, tať je mję to řľubjenje řjebaľo.“

„řęřche to řľubjenje wam date?“

„řono tola wřchitřim řiřęęćřijanam řľuřcha, njewęřno?“

„řę, řoh poľaře řjawnje, řchto „ćři“ řu, kotrychř węřjaze přořtwy je wón wuřľyřęęć řľubiľ.“

řa poľařach řu potom na 1. řan. 3, 22. a wucřitach jej wopiřanje tařkich, kotrychř přořtwy řoh w uřľyřchuje. „řęće wy řoře ľařnje dđerzřeli a to ćřinili, řchtoř řo jemu řpodoba?“ prařchach řo jeje. ř něťko wona řjawnje wuřna, řo to ćřinila njebę, a řpőřna bōřny, řo wina na řořich řľubjenjach njeľęři, ale w nej řamej.

řo je hiřęće dđeręřa řadřęwľ někotreje njewuřľyřchaneje přořtwy: řprořchazy njeje pořľuřchnosć nawuřnyľ. Ćřzemny-li my mőř přořtwy řhonicř, dyrbimy řo řwęřu w řořim řłowje wobňonjowacz, řo hycmy řpőřnali, řchto řořa wola nad nami je, a hdyř řmy tu řamu řpőřnali, řu teř ćřinicz. řbőřdy nje wobřarowany řkuck njeřořľuřchnosćze ř nařcheho bořa řoře wuřho napřęęziwo wjele nařchim přořtwam řamľuje. řubosćęe-poľne dđerćzo řo njeřokoja, jenoř to ćřinicz, řchtoř řębi jeha nan ř křořka wot njeho řada. řle wono budže řo přořowacz, wolu řwojeho nana pőřnacř, a namakali něřchto, řchtoř by jemu řpodobne bylo, budže tořame ř węřtosćzu ćřinicz, řunjeř řębi to nan wořebje řřařaľ njebę. řať budže to węřne řoře dđerćzo ćřinicz.

Cziúmy po Bosy!

(Esej. 5, 1—9.)

Slóš (456): Zion jara styšnje prošy —

Cziúmy po Bosy, kaž džěczi,
S Ducha wobnowjejmy šo!
Sswětlo nasche njech šo šwěczi,
Safnosć s bycza Božeho;
Sswjatosć pycha Boža je,
Luboscć Bože žiwjenje,
Rychesczan wěrnny — džěczo Bože,
Šnada Boža jeho šbože!

Rhodzicć w lubosczi džě chzemy,
Dokelž naš je lubował
Rhrystuš, ša kotrymž nětk džemy,
Šdyž je Bohu ša naš dał
Šso ša dar a wopor šam
A š tym dobył k njebešam
Šrawo nam a krašnosć raju,
Šotryž junu šbóžni maja.

Šzma šu tołsta hrěchi hrosne;
Šurwaštwó a nječyštošć,
Šakomštwó a žorty prošne
Šruboscze šu šjawné došć;
Šchtóž je šhrobly lubuje,
Šso a druhich šawjedže,
— Šima herbštwó w Božim raju,
Šotrež džěczi doštwaju.

Džěczi Bože budžmy šwjate,
Šhodžmy w Božej lubosczi;
Šěšcžanske wšchał prawo date
Šam je w šbóžnej wěcžnosćzi;
Šswět a lóšchy šapřějmy,
Šžělo hrěichne šchizujmy!
Šczěmnošće šmy wumoženi,
Š herbštwó šwjatyč wušwoleni.

Šlody Ducha podawajmy
Šdobrocze a prawdošćzi;
Šwěrnoscžu šej woprašajmy
Šedžby na běh k šwjatosćzi;
Šslódké njech je wonjenje
Šohu nasche žiwjenje,
Šo šmy dar a wopor jemu
A dom špějchuje džemy k njemu! —

Špominaj na teho Rujesa we šwojich mlodych lětach!

Šato hora Vesuv w Štalškej w lěcže 79 po Rhrystušu šwoje žehliwe rěli lavy na město Šompeji wuliwasche, mějesche wojat pšchi hlownych měšcžanskich wrotach štražowacž. Pšched nim, pódla njeho, kolowokoló žalostna hrjebja rošeschrěneje lavy žolmjesche. Šbóždy pytasche wucžeknyč, šo by šwoje žiwjenje šafhował. Šón njehnuty štejesche štražuju a šwěrnny. — Šchěšnacze štow lět šandže, a rošpadanki města Šompeji buchu wuhrjebane. Duž šo tež tón wojat pšchi měšcžanskich wrotach w polnej bróni namaša. Šjewobšchodženy, dokelž šo žadny powětr k njemu njeběšche mohł pšchecžišcžecž, bu po lěštokach namašany jako tajki, kiž běšche

šwěrnny na šwojim měštnje wudžeržal. Šo je rjane wopiškmo š čaša, hđžež běšche hižo kolowokoló wšcho pohanske.

Šle dajcže tež šo dopomnicž na wopiškmo tak hnujaze, kiž je šchescžijanski mlodženz, ale šo prawišcho prajimy, hólčez jako požohnowane wotkafanje šawostajil.

Ša něšajkim jendželškim pohrjebnišcžu w Šorentfordže, namaša šo šamjeń, ležazy na rowje hólčezza š města Šichmond. Šólčezž běšche ša male hižo Šesufa lubo měl a njeběšche žaneho wjetšcheho žadanja měl, hačž junu ša njeho jako mišionar k pohanam hičž. Šunjež běšche hišcže mlody a šylny, wón tola wospjet k šwojimaj štaršchimaj džěšche: „Šyrbjal-li nětk wumrjecž, přjedy hačž wotroštu, potom njemóžu mišionar byčž. Še wšchał wjele lěpje ša mnje, pola Šesufa byčž; ale ja bych tež rad chžyl, šo by šo pravje wjele pohanam wo nim powjedalo. Šdyž jako mišionar k nim won hičž njemóžu, potom, luba macže, dajcže mi na row šamjeń štajicž, na kotrymž šteji, šo šym šebi tak jara žadał, mišionar byčž. Ššnawo něchtó, to nimo dužy čžitajo, šo roššudži, ša mnje š mišionarom byčž.“ Šlacž to hólčej šlubi a dale wjazy na to njemyšlešche.

Šato pak běšche hólčezž 12 lět šary, bu wopravdže do wěcžneje domišny wotwolany. Š jeju bolosczi štaršchimaj pšchecže pšchipadže, kiž běšche šyru měl, něšchto ša mišionštwó čžinicž. Šonaj jemu po jeju šlubjenju pomnił š tutym napiškmo dšchtaj štajicž:

Š wopomnjecžu na Šranka Štantona, najmlódkšeho šyru Šětra Šale a jeho mandželškej Šohanny w Šichmondže.

Šarodži šo 20. augusta 1856, šemrě 3. junija 1868.

Šón Rujes šawola to džěczo. Duž wón wotmolwi: Šěcž, pšchetož twój wotročł šlyšchi. Šdyž živy wostanu a šo muž ščžinju, chžych jemu š mišionarom byčž. Šdyž pak wumru hišcže ša džěcžaze lěta, mi to na mój šamjeń napišajcže, šo něchtó nimo dužy to čžita a chže šnawo na mojim měšcže k pohanam hičž.

Šwjele lět tam šamjeń štejesche; mnošy běchu to džiwne napiškmo čžitali. Duž ras mlody čžlowjek nimo džěšche, kotremuž wono nadpadže. Šašo a šašo jo čžitasche, šebi jo rošpominasche a jemu šo šdashche, kaž budžišche Šóh šam š nim wo tym rěčal. Šón šo roššudži město hólčezza š mišionarom byčž. Šnydom šo domach pocža ša mišionštwó pšchihotowacž. Šotom mišionštu wucžerňju wopšhtowasche. Šětk je w Šndiškej požohnowany mišionar.

Šože šłowo wo morwých praji: Šoni wotpocžuja wot šwojeho džěla, a jich škutki du ša nimi (Šjew. Šana 14, 3). Šwopomni: Šižo mlodych škut, haj dobra wola móže žohnowanje njescž. Šwopomnicže to, mlodži, kiž šo nětk hotujecže do žiwjenja a šutkowanja ša Šože šraleštwó won štupicž: Šu je šluženje ša mišionštwó šwonka mješ pohanam, tu je pak tež šluženje šnutškach mješ šchescžijanami, kiž wobarnowanje a pomozy ša čžělo a dušchu poštrebaja. Šokutny džěń tu w šraju šnutškowne mišionštwó na wutrobu šladže.

M.

U.

Šažne wobroczenie.

Šěrne a wužitne powjedańcžto je štaršcheho čžaša.

(Šokracžowanie.)

Š postajenym čžašu běch w Š. Šo šhwilzy hižom čžělo pšchindže. Ša jemu še šchulu pšched kěčchowome durje napšchecžiwó džěch a namašach tam wulzy jara wjele pšchewodžerjom. Ši šyly do wocžow štupachu, jako wobohého štareho nana š macžerju, šbratra a šotru š někotrymi blišimi pšchecželemi a dobrými šnajomnymi hromadže štejo widžach. Ša špodžiwach šo nadpěknym, pobožnym a ponižnym napohladom teje mlodeje wošobny, wot šotrejež běch lišš dostal, a widžach na jejnym woblicžu wulku nutrnoscž a wješchly pokoj dušche.

Š žyrkwi dach šhěrlyšch špěwacž: Šóž, hladaj na mnje, čžlowjecže atd., a k šteje čžělného přědowanja mějach šhecžu a šchtwórtu šchtwórtu je 491 šhěrlyšcha.

Wšchi pohrjebje bē so podawf stal, kiž bebi saſluži, so na njōn ſpominaſam.

Sedyn muž ſe wšh, kiž bē dotal jara njerodne a wrōtne žiwjenje wjedl, bēſche jenicžy wčipnoſče dla a jeno ſ tym wot-pohladanjom ſobu pſchiſchoł, ſo by čželo wohladał, a ſaſndže teſ ſobu do zyrkwje. Mjes ſpēwanjom a prēdowanjom bēſche wōn pſches nēfotre ſłowa, kotrež bēchu jemu jara mōznje na wutrobu padnyłe, tał ſajaty, ſo bē ſo na ſwoje wulke hrēſčne hubjenſtwa a na tōn ſtrach, w kotrymž bē jeha duſcha, dohladał. To mōzne wubudjenje a hnuče jeha wutrobny njebē ſo ženje wjazy ſhubiło, ale bē wjele bōle ſyluje pſchibjeralo. Synodom na to dawafche wōn najſjawniſche wopokaſma ſprawneho wobroczenja, ſchtož mōžu ja ſam wobſwēdčicž. Wot teho čžaſa ſem bē wōn pſchezo rad na pſchewodjenje a na poſluhanje čžēlnych prēdowanjom ſhodžil, pſchetož wōn džeržeſche to ja pomoznu wēž, kotruž bē Bōh nałožil, ſo by jeha pſches ſwoju hnadu k poſnacžu prawdy pſchinjeſł. Tał dha bē tutōn džen jedyn wot tych wažnych, kotryž ženje njeſabudu. So wſchaf bychu ſebi to čži wopomnili, kotſiž radži nēſchto wo žiwjenju ſhudnych čžitaja. Njebē to wopravdže Bōh ſam ſjawnje tał wjedl, ſo tōn kēdžblinny a wo ſwoju duſchu ſtarofčiwny muž, runje jało tōn, kiž to njebēſche, na tym ſamym dnju na to ſame pſchewodjenje pſchiſndže? Kajta to ſchłoda, ſchtož ſo njeprōzuje, potajne pucže Božich wōdženjom wuſlēdžicž! To ſu te wōjmadla na rječaſu jeha wēčnjeje rady k wumozenju a k wobhnadženju čžłowſkich duſchow. Njech ſo čži njewērjazy temu ſmēja, my čžemy ſo nad tym ſpodžiwacž a Bōha ponižnje ſhwalicž.

Wo dokonjanej Božej ſlužbje roſrēčzowach ſo nēfotre wotomifnjenja ſ tymaj dobrymaj ſtarymaj čžłowjekomaj a ſ jeju džowfu, kotraž bē na pohladanje a we ſwojim ſadžerženju jara luboſna. Sa jim ſlubich, ſo jich rad w jich domje wopytam, a wot teho čžaſa ſem ſo ſ nimi jara ſejnach.

Dajče nam Bōha ſhudnych ſhwalicž a njeſchetaſimny jeha proſbječ, ſo bychu woni bohacži na wērje, čži bohacži pał duchownje ſhudži byli!

* * *

Šdnyž ſo my na ſemrjetnych pſcheczelow dopominamy, kotſiž bēchu junu ſ nami na ſemi žiwi, dha dawa to naſchej duſchi čžiche ſradowanje. Rał wjele wjetſche je tuto ſradowanje, hdyž bēchu to pſcheczeljo, kotſiž ſu w tym ſnjesu žiwi byli a wumrjeli. Dopomniece na wſcho, ſchtož je ſo pſchi jich žiwjenju podalo, ſchtož ſmy ſ tymi hromadže čžinili a rēčželi, wo kotrychž ſo nadžijamy, ſo nētk wēčnu ſbōžnoſč wužiwaju, to napjelnja wutrobu ſe ſłōdkej želniwoſčju a naſcha duſcha wofſchewja ſo w nadžiji na pſchedſačžucžu teho wjeſela, kiž ſo nam na tamnym dnju doſtanje, hdyž ſo ſnjesowa kraſnoſč ſjewi a wōn ſwoje džēczi ſe wſchēč ſtronow ſwēta ſhromadži, ſo bychu ſo nihdy wjazy njedžēli. Šacž bēchu woni na ſemi bohacži abo ſhudži, ſchtoha je na tym? Šich najwjetſcha woſebnoſč je, ſo ſu kralojo a mēſchnizy we ſlužbje Božej.

Š tym prawym wērjazym, kotrychž ſym ja ſhubil a ſ kotrymž ſo wo hnadže a kraſnoſčji Božeho kraleſtwa wjeſele roſrēčzowach, ličžu ja Marju W. Sa ſym ſebi pſchedewſal, nēſchto ſ jejneho žiwjenja powjedacž a nadžijam ſo, ſo to ja tych, kiž to čžitaju, bjes wužitka njebudže.

Nēhdže ſa nēfotre njedžele po pohrjebje jejneje mlōdſcheje kotry podach ſo ſahe rano na pucž, ſo bych ju a jejnych ſtarſchich wopytal. To bēſche w poſnym nalēcžu a džen bē woſebje kraſny a luboſny. Mōj pucž wjedžijche mje ſ wjetſcha pſches bohate ſahony a rjane luſki a kečki ſ njenahla pſchezo wſſche na horu horje. Na wſchēč ſtronach wobdawachu mje ſlēdy Božej majeſtoſče a kraſnoſče, kotrež moju duſchu k ſpodživanju wubudžo-

wachu. Roſa, wot Božeho ſłōnza wobſwēczena, ſyboleſche ſo na mlōdnych žitach rjenišcho dnyli drohe parle wſchelafeje kraſneje barby. Wſchudžom ſlētowachu ſchłowrončžki k njebeſkam horje, hrōncžka ſwojich ſhērluſchow k ſhwalbje ſwojeho ſtworicžela luboſnje ſpēwajo. Na luſach kčžejachu rjane ſwētki, jena tajka a druha hinaſcha, tał ſo bēchu wuphſchene, jało bychu ſ drohimi kamjenjami bohacže wobſkadžene a rjenišcho wuhotowane byle, dnyli Salomon we wſchitkej ſwojej kraſnoſčji. Pſches luſki wijeſche ſo ſchwōrcžo jaſna rēčžka, w kotrež pſtruhi a male rybicžki ſpēſchnje pluwachu; na lēwej ſtronje poſbēhewachu ſo wuſſofe ſtały, džiwne na wohladanje, na prawej pał luboſne hōrki, ſe wſchelafimi kečkami wobroſčžene, a naſdala čžetwjenjeſche ſo pſches ſadowe ſchtomny, kotrež w poſnym ſchēčenju ſtejachu, nowo-natwarjeny mljn. W kečkach, do kotrychž ſo na to mōj pucž winy, bē wſcho žiwe wokoło mje wot wſchelafich ptacžkow, a wſchitko ſyncžeſche a klincžeſche wot jich wjeſeleho hłōſa.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Pſchichodnu ſrijedu ſmēja ſo nowomuſwolenje na ſynodu w Saſſkej. Naſche ſerbske woſady je prjedy naſch njeboh Šmiſch na ſynodže ſaſtupował. Pſched 10 lētami pał bu Budyſki knjes primarius wuſwoleny a Šerbjo žaneho duchowneho ſaſtupjerja poſlednje 10 lēt w ſynodže njeſejachu. Šdnyž ſo pſched 10 lētami nowomuſwolenje mējeſche, ſo tehdy wot nēmiſkich knjesow duchownych w Budyſko ſkamjenſkim ſynodalnym wotrjeſu wupraji, ſo dyrbi ſo teſ jim juntrōčž to prawnu wotſtajicž, nēmiſkeho knjeſa duchowneho do ſynody poſlacz a ſo mohł ſo nēmiſki a ſerbski ſaſtupjer wotmēnjecž. Wo tymle wuprajenju a wotrēčenju mēł ſo tōn krōčž ſerbski duchowny jało ſynodalny ſaſtupjer wuſwolicž. Š tola nētko, hdyž wuſwolenje pſchiſndže, njeje ſo ani na naſche ſerbske woſady džiwało, ale dotalny nēmiſki knjes ſaſtupjer je ſo ſaſo k wuſwolenju poſtajił a zyrkwinski pſchedſtejičzerjam je ſo woſjewjenje pſchi-pōſlalo, ſo ſu teſ wſchitke duchowniſke konferenzy temu pſchi-hłōſowale. Pſchi tymle woſjewjenju pał je ſo na to ſapomniło, ſo naſcha ſerbska duchowniſka konferenca, kotraž duchowne naležnoſče naſcheho ſerbskeho luda ſaſtupuje, temu pſchihłōſowala njeje, ſo by ſo ſaſo nēmiſki duchowny ſaſtupjer ſa naſche ſerbske woſady wuſwolil. Šdnyž wſchaf maja nēmiſke woſady pſchewahu, je tola wobžarowacž, ſo ſo nam naſche dobre prawnu njewoſtaji, ſo naſche ſerbske woſady jeneho ſerbskeho ſaſtupjerja, kiž naſche wobſtejnoſče a potrebnnoſče ſnaje, doſtanu. Š njeſaſluži ſebi naſch ſerbski lud ſe ſwojim žiwym zyrkwinski žiwjenjom, kiž je ſaſo w ſaſndženym lēče 9000 hriwnow ſa miſionſtwa mjes pohanami woprowal, ſo by jeha ſaſtupjer pſchi bliſſchym wuradženju w ſynodže wuprajič mohł, tał naſchi Šerbja na ſwjedženju tſjoch kralow wiſajaja, taž je ſo to wot ſerbskeju ſapōſplanzow na ſejmje wuprajiło? Tež druge wažne wēžy, kotrež Šerbow woſebje jimaja, maja ſo na tutej ſynodže wuradžowacž, u. pſch. Lužiſke zyrkwinski ſarjadowanja a najſterje teſ jałoſ wo zyrkwinski dawſkach w mēſchanych woſadach. Šerbske woſady a naležnoſče mōže jenicžki ſerbski knjes duchowny ſaſtupicž. Tele prawnu ſebi naſche ſerbske woſady ſaſluža a hdyž ſo nam nētko teſ ſaſo to prawnu njedofſtanje a je wēſte, ſo poſtajeny nēmiſki knjes duchowny ſo wuſwoli, je tola pſchihłōſnoſč naſchich ſerbskich woſadow, ſo woni ſwēdčenje pſchi wuſwolenju ſa naſche dobre prawnu wotpołōža a nēmiſkemu namjetowanemu knjeſej duchownemu ſwōj hłōſ njedadža, ale jało ſpomnjene ſwēdčenja bēlu papjeru bjes mjena wotedadža.